

1

Cruseilles – een week geleden

De anders zo bedrijvige Lana lag languit in bikini op haar zelf getimmerde loungebank, een kussentje onder haar hoofd gepropt. Haar groenblauwe ogen staarden over de heuvels van Cruseilles, die van sappig groen in geeltinten begonnen te veranderen; boven de slingerende veldweggetjes dwarrelden regelmatig wolkjes opwaaiend zand. Het waren de laatste dagen van een ongekend hete en droge junimaand. De zon had zijn hoogste punt bereikt op dit uur van de dag en er heerste een onnatuurlijke stilte. Door de hitte hadden zelfs de vogels hun gekwetter en getjilp gestaakt, de waakhond van Jean-Claude deed een middagdutje in z'n hok en de boeren lieten hun gemotoriseerde landbouwwerktuigen aan de kant staan om in de koelte van hun betegelde keuken te gaan lunchen. Het water van het zwembad schitterde in de middagzon. Samen met Julien had ze het ding opgezet en nu stond het uitnodigend te lonken op het gras. Net zoals ze elke winter zelf een kerstboom gingen omzagen in het nabijgelegen Etaux, was dit hun terugkerende activiteit in de zomer.

Lana had dorst gekregen en ze liep de boerderij binnen voor een glas water. Haar blik bleef even hangen bij het kleine altaar, dat tegenover de keuken naast de open haard stond. Ze had het samen met Julien gemaakt van een houten bijzettafeltje, het was de herdenkingsplek voor hun kind Sophie-Anne. Ruim een jaar

geleden werd hun dochtertje geschept op de parkeerplaats van de supermarkt en ze had het niet overleefd. Elke avond staken ze om de beurt een kaarsje aan bij het portret van de peuter. Lana had madeliefjes geplukt en ze in een omgespoelde camparifles naast het lijstje gezet. Eromheen lagen haar speen, het roze knuffelpopje, de babyslofjes die haar schoonmoeder had gebreid, en een zwart glimmende steen, waarvan Julien bleef volhouden dat het een stukje meteoriet was.

Lana moest aan Lenie denken, haar oude Amsterdamse vriendin die ook een dochter was verloren, waardoor ze zich extra met haar verbonden voelde. Lana vulde een glas en dronk het in een paar teugen leeg.

Ongelooflijk, dat ze elkaar zomaar tegen het lijf gelopen waren op die koude avond in december. Lana had halsoverkop de trein gepakt, toen Lenie met een bloem in het zwartgeverfde haar en in een nepbontjas, haar rust verstoorde door luid pratend haar coupé binnen te schuifelen. Maar door haar ontwapenende directheid had Lana de oude dame al snel verteld over de affaire van Julien met de jonge en rijke Cathérine en dat ze daarom naar Amsterdam ging om te gaan werken in Hotel Happiness. Lenie luisterde vol medeleven en ze had Lana uitgenodigd om langs te komen in de Jordaan. In haar gezellige woning was Lana al gauw kind aan huis geworden. Meerdere malen had ze haar hart bij haar uitgestort en telkens had Lenie haar begripvol aangehoord en doeltreffende tips gegeven, maar ze wist Lana ook altijd op te vrolijken met haar verrassende humor.

Met niemand had ze over de dood van haar kind willen praten, ook niet met haar collega's, maar toen Lenie haar meenam naar het graf van haar dochter Lisa, had Lana het niet meer voor zich kunnen houden. En ondanks haar eigen verdriet, had Lenie haar voor de zoveelste keer weten te troosten.

Lieve Lenie, wat zou ze graag een bakkie koffie met haar drin-

ken op de roze bank met franjes in haar knusse woonkamer, dacht Lana verlangend, terwijl ze zich weer buiten op de loungebank nestelde. Dan kon ze met Lenie kletsen over wat haar bezighield, of liever gezegd, waar het haar aan ontbrak. Langzaam maar zeker was ze uit de put gekropen na de tragedie met Sophie-Anne en de daaropvolgende relatieproblemen met Julien. Met weer energie voor tien had ze tuinmeubels gemaakt, een kruidentuin aangelegd en de woonkamer een make-over gegeven. Nu dat klaar was, had ze niets meer omhanden.

Met heimwee dacht ze terug aan de reuring in Happiness. Hoe graag zou ze nu met Patrick achter de receptie staan of achter de bar met Imene, terwijl mevrouw Bloem met iets onbenulligs bezig was en meneer Bloem met zijn piekharen heen en weer stooft. Hier verveelde ze zich dood.

Er moest iets gebeuren, dacht Lana, terwijl ze zich nog eens omdraaide om een comfortabele houding te vinden. Ze moest iets gaan doen, maar wat? Het enige wat in haar opkwam, was om haar buurman Jean-Claude te helpen, zoals vroeger. Bij het krieken van de dag had ze op zijn boerderij de koeien gemolken en de stallen uitgemest. Wie weet zou ze daarvan opknappen, ze had het altijd met plezier gedaan. De buurman zou vandaag kaas komen brengen, dan kon ze het hem meteen vragen.

Lana zuchtte en ze reikte naar haar mobiel om het gewoontegetrouw met Denise te bespreken, maar ze bedacht zich. Haar beste vriendin was hoogzwanger en als ze niet haar middagdutje deed, dan zou ze vast weer beginnen over haar ongemakken. 'Het lijkt wel of ik alle kwaaltjes heb die je maar kunt krijgen als je in verwachting bent,' verzuchtte ze regelmatig.

Denise zou binnenkort moeder worden, net nu Lana zelf een beetje in staat was haar eigen kinderloze leven vorm te geven en ze niet meer elke minuut aan Sophie-Anne hoefde te denken. Lana schaamde zich diep, ze zag op tegen de komst van de baby,

terwijl ze juist blij zou moeten zijn voor Denise. Een waardeloze vriendin was ze, in maart was ze nota bene getuige geweest op haar huwelijk met Bertrand.

Wat een geweldig feest was dat geweest, mijmerde Lana, groots en meeslepend, het leek wel of heel de Haute-Savoie was uitgenodigd. Zelfs papa en zijn Engelse partner Susan waren erbij. Haar vader, Frank, had voor het eerst sinds jaren zijn Indiase pofbroek verruild voor een pak, weliswaar van gekreukt linnen, maar toch. Susan had ook iets redelijk normaal aan voor haar doen: een eenvoudige lange paarse tuniek en aan haar voeten droeg ze vintage schoenen met een enorme sleehak. Gewoonlijk zagen ze eruit als twee bejaarde hippies, compleet met gekleurde kralenkettingen en armbandjes.

Lana rolde ongedurig van haar zij op haar rug. *Flûte*, wat was het heet, ze had zin om te zwemmen met Julien. Hopelijk zou hij zo terug zijn, hij hielp de schuur uitruimen bij zijn zus Charlotte. Haar huis werd verbouwd en elke dag was hij daar aan het klussen. Om de tijd te doden, pakte Lana een roddelblad van het stapeltje dat ze van haar schoonzus had gekregen. Ongeïnteresseerd liet ze de pagina's in rap tempo aan haar voorbijglijden, tot haar aandacht werd getrokken door een glossy foto van een knappe man met een zonnebril. Haar hart sloeg over, *putain*, dat was Omar! Lana schoot overeind, haar lange donkerblonde haar dat met een elastiekje in een slordige staart gebonden zat, zwiepte door de kracht zo goed als los. Ze las: SEXY SJEIK GESTRIKT DOOR HAARLEMSE HAYAT.

Terwijl ze met twee handen het haar uit haar gezicht kamde en het elastiek in een routinebeweging terugdeed op z'n plek, vlogen haar ogen over de tekst.

De begeerlijkste vrijgezel van de wereld, Omar Ben Hammoun, zal binnenkort in het huwelijk treden met de Haarlemse Hayat Verbeek. Hij is als

een blok gevallen voor de half Hollandse, half Arabische antropologe, die hij bij een cultureel symposium heeft leren kennen. De knappe sjeik verklaart dat hij een voorliefde heeft gekregen voor Nederlandse vrouwen sinds zijn verblijf in Amsterdam afgelopen winter.

Lana slaakte een kreet. Dit ging over haar, Omar moest met die Nederlandse vrouwen haar bedoelen! En door haar zou hij eendaags met de Haarlemse Hayat in het huwelijksbootje stappen. *Incredible!*

Ze had de schatrijke sjeik Omar Ben Hammoun in Happiness ontmoet en onwillekeurig dwaalden haar gedachten af naar de kleine zolderkamer op de hoogste verdieping van het hotel, waar ze zo uitbundig de liefde hadden bedreven. Lana had hem geholpen op zijn zoektocht naar zijn spoorloos verdwenen tweelingbroer Mohammed. Mo was een jaar of vijftien geleden naar Amsterdam vertrokken om bij zijn vriend in te trekken. Vol ongeloof had ze aangehoord dat een relatie met een man streng verboden was in de Verenigde Emiraten en dat hij daarom nooit meer kon terugkeren naar zijn vaderland. Omar had altijd contact met Mo weten te houden, totdat hij na het overlijden van zijn partner plotseling van de radar verdwenen was.

Omar was tot over zijn oren verliefd geworden op Lana, hij had haar zelfs ten huwelijk gevraagd, maar dat had ze niet zien zitten. Ja, hij was superknap en ja, ze was misschien ook verliefd op hem geweest, maar trouwen? Bovendien was Lana erachter gekomen dat ze nog altijd van Julien hield, ook al was hij vreemdgegaan en ook al had hij niets meer van zich laten horen. Wist zij veel dat hij haar juist aan het zoeken was en daardoor in de bak was beland ergens in België, na een noodlottige lift van een Pool die drugs bleek te vervoeren? Omdat ze had gedacht dat Julien haar had verlaten, was Lana een verhouding begonnen

met de knappe sjeik die in het enige chique penthouse van het hotel logeerde.

Lana bestudeerde een andere, kleinere foto waarop Omar te zien was in een soort conferentiezaal, naast hem zat zijn aanstaande bruid. Nog nooit had ze hem in een dishdasha en met een keffiyeh om het hoofd gezien, maar ook in traditionele kleding was hij onweerstaanbaar, moest ze toegeven. De knappe donkerharige vrouw droeg een beeldige zalmroze jurk met borduursels tot aan de enkels. Lana kneep haar ogen tot spleetjes om Omars gezichtsuitdrukking te kunnen lezen, maar de afbeelding was te vaag om te zien of hij er werkelijk gelukkig uitzag. Zou Omar nog weleens aan haar denken? mijmerde ze. Natuurlijk niet, *tête de bois*. Waarschijnlijk had hij een pesthekel aan haar gekregen, omdat ze zijn hart had gebroken.

‘Ça va?’ hoorde ze plotseling Juliens stem vlak naast haar. Daar stond hij, in zijn versleten jeans met eronder zijn eeuwige boots, een been gebogen, zijn bruinverbrande bovenlijf glansde van het zweet. Met zijn hoofd een beetje schuin keek hij haar geamuseerd aan, zijn bruine ogen twinkelden en een krul plakte aan zijn voorhoofd. Verliefd liet Lana haar ogen over zijn lange strakke lijf glijden, zijn hoekige kin, zijn prachtige volle mond en zijn gespierde armen. Als voormalige barman van de bekende club Pop Plage had hij met zijn opvallende lengte en zijn regelmatige gezicht, omlijst door bijna zwarte krullen, de meisjes voor het uitkiezen gehad, maar hij had alleen maar haar gewild. Lana was gevallen voor zijn sympathieke en dromerige uitstraling, gemixt met zijn coole voorkomen. Hij was geen watje, maar ook geen macho.

‘Ik heb van Charlotte zowat een halve koe meegekregen, de vriezer moest leeg.’

Iedereen wist dat ze weinig geld hadden en vaak kregen ze van familie of vrienden iets toegestopt. Julien zou over een paar dagen weer aan de slag gaan in een café in Annecy, want hij wilde

absoluut niet terug naar zijn saaie kantoorbaantje op de bank. En Lana had verplicht rust moeten houden na haar pittige job in Happiness, waar ze volgens de artsen veel te vroeg mee begonnen was na haar depressie.

‘Kunnen we zondag een barbecue houden met Bertrand en Denise.’ Met een vinger streekte hij langs haar mond.

‘Superbe, dan ga jij worstjes grillen, terwijl ik relaxed aan de campari ga,’ zei ze en zachtjes beet ze in zijn hand.

‘Ik vind het prima, van drank word je lekker gewillig.’ Julien keek haar broeierig aan.

‘Viezerik,’ zei Lana, zogenaamd verontwaardigd en ze sloeg met het tijdschrift op zijn hoofd.

‘Oké, je vraagt er zelf om,’ zei hij, gespeeld streng. Julien duwde haar in de kussens en hij ging boven op haar liggen. De riem van zijn spijkerbroek schuurde langs haar blote buik. ‘Heb je weleens gezoend met de hotste barkeeper van Annecy?’

‘Nog niet,’ zei ze giechelend. ‘Ga weg. Je stinkt naar zweet.’

‘Volgens jouw vader vinden vrouwen dat opwindend,’ zei Julien en hij fixeerde haar handen tegen de bank, zodat ze geen kant op kon.

Lana zag zijn ogen glanzen en ze wist wel hoe laat het was; hij had zin. Door de hitte en de vele vrije uren leken ze niet meer van elkaar af te kunnen blijven.

Regelmatig vroeg ze zich af hoe het zo mis had kunnen gaan tussen hen; waarom Julien in een affaire was beland met Cathérine en hoe zij ooit had kunnen geloven dat hij niet meer van haar hield. Het idee dat zij in Omars armen had gelegen terwijl hij eenzaam en onterecht in een cel zat, bezorgde Lana een nog groter schuldgevoel dan ze al had. Hoe had ze zich zo gemakkelijk aan een andere man kunnen overgeven? Het idee dat niets hun verbintenis zou kunnen doorbreken, was voor beiden een illusie gebleken. Maar volgens haar vader hoorde dat bij volwas-

sen worden en de groei naar een volwassen liefdesrelatie.

Op een steenkoude avond in januari hadden ze elkaar teruggevonden en na al die maanden weer met elkaar gevreeën. Het was vreemd en onwennig geweest, alsof het de eerste keer was, maar al snel was het vertrouwd en heerlijk als vanouds. Julien was haar anker en bij hem voelde ze zich, ondanks wat er gebeurd was, veilig en geborgen.

Diezelfde Julien, dat betrouwbare anker, hield haar nog altijd stevig in zijn greep en hij keek haar verlangend aan.

‘Nee, ik wil niet.’

‘Je hebt niets te willen,’ zei hij en met moeite wist hij haar mond te vinden, die ze stijf dichthield. Hij probeerde zijn tong tussen haar lippen te persen maar het lukte hem niet.

‘Oké, je weet wat dat betekent.’ Julien trok met zijn tanden het bovenstukje van haar bikini naar beneden.

‘Nee, nee,’ zei Lana lachend.

De lange Fransman kuste haar borsten en likte plagerig haar tepels.

‘Nee, stop, je mag me zoenen.’ Ze deed haar mond overdreven open, zoals bij de tandarts.

Julien ging er ontspannen bij liggen om haar te kussen, maar Lana rukte zich uit zijn omhelzing los en ze rende met alleen haar broekje aan weg.

‘O, nu heb je me echt kwaad gemaakt,’ riep hij gespeeld beleefd. Julien schopte zijn laarzen uit en hij ging achter haar aan.

Lana spurte gierend een rondje om de boerderij, halverwege het tweede rondje verstopte ze zich achter een struik en wachtte tot Julien voorbij zou komen sjezen. Waar bleef hij nou?

Voorzichtig loerde ze om een tak en omdat ze hem niet zag, kwam ze tevoorschijn.

‘Aha!’ brulde Julien, die vanachter een ander bosje opdook. ‘Als ik het niet dacht!’

Lana kreeg van schrik de slappe lach en was niet meer in staat zich te verweren. Hij trok in één ruk haar slip uit en tilde haar op.

‘Non, Julien, *arrête, arrête ça,*’ hinnikte ze buiten adem.

Zonder pardon gooide hij haar in het zwembad, trok z’n broek uit en sprong er ook in. Toen Julien haar opnieuw kuste, gaf ze het laatste restje weerstand op en ze zoende hem hartstochtelijk terug. Lana sloeg een been om z’n middel en gaf hem zo de kans bij haar naar binnen te komen.

‘O, Julien,’ kreunde ze.

Het water klotste verkwikkend tegen hun verstrengelde lichamen, terwijl ze de zon op hun hoofd voelden branden. Na een tijdje begon hij steeds zwaarder te ademen en Lana greep zich vast aan de rand van het zwembad. En terwijl ze zich met half geloken ogen aan hem overgaf, zag ze door haar wimpers de zonovergoten heuvel met de koeien, herkauwend in de schaduw van een boom. Het beeld deinde mee op het ritme van hun bewegingen. Nog even en ze hield het niet meer. Op het hoogtepunt sloot ze haar ogen van genot en het ontging haar dat buurman Jean-Claude een draai maakte van honderdtachtig graden en met een camembert onder de arm het hazenpad koos.

2

Amsterdam – een week geleden

‘Mam, ik bel je zo terug,’ fluisterde Patrick gehaast. Er stonden een stuk of vijf gasten voor de balie te wachten, een van hen keek geërgerd toe hoe de receptionist vlak voor zijn neus een privé-telefoontje afhandelde.

Het zonlicht wierp zich door het venster van de robuuste deur met de koperen klink die toegang gaf tot Hotel Happiness, om zich vervolgens als een gouden baan uit te strekken over de parketvloer, naar de treden van de houten trap met het hoogpolige tapijt die naar de eerste verdieping leidde. Waarschijnlijk waren de tafeltjes van het terrasje buiten bezet, want Mo liep regelmatig langs met een dienblad. Handig liet hij het blad op een hand balanceren om met de andere de deur te openen. Maar Patrick, die rechts van de hal achter de receptie stond, had er geen oog voor.

‘Patrick Welzijn, wil je zomaar je moeder ophangen?’ klonk het verontwaardigd in zijn oor. ‘Weet je, *switi*, tante gaat naar de toko en ik weet nog steeds niet met hoeveel je bent.’

Shit, dat feest, herinnerde hij zich weer. Wie kon hij in vredesnaam meenemen? Alleen gaan was geen optie, dan was je volgens de familie pas echt een loser. Zijn hersens draaiden op volle toeren; Imene had nooit tijd en Mo... O, kon hij hem maar meenemen, dacht Patrick verlangend.

Intussen nam de drukte bij de receptie toe en de wachtende man begon ongeduldig met zijn vingers te tikken.

‘Ik ben met z’n tweeën,’ hakte Patrick de knoop door, later zou hij wel bedenken met wie. ‘Ik moet je echt hangen, ma, bye.’ Resoluut klikte hij zijn mobiel uit, verontschuldigde zich en vroeg beleefd: ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Het zweet stond op Patricks voorhoofd, ondanks het feit dat de temperatuur in Amsterdam niet boven een milde tweeëntwintig graden uit kwam. Het leek wel of alle gasten tegelijk iets van hem wilden. Er was amper tijd geweest om een hap van zijn croissant naar binnen te werken of een slok van zijn koffie te nemen. Nog altijd voerde hij zijn taken uit met de verplichte Happiness-smile op zijn gezicht (het welbevinden van de gasten was immers prioriteit), maar hoelang zou hij dat nog volhouden? Gelukkig kon hij inspiratie halen uit de vrolijke wand achter hem, die volhing met allerlei schilderijen van breeduit lachende personen.

Voor de notenhouten desk dromden gasten samen, het begon er benauwd te worden.

‘Yes, the Anne Frank house is nearby, just a ten minutes walk,’ legde Patrick uit aan een meisje met twee piercings door haar wenkbrauw en een jongen met dreadlocks. Met een vinger wees hij de juiste route aan op de plattegrond, terwijl hij met zijn vrije hand een flesje water aan een andere gast gaf en de telefoon voor de zoveelste keer begon te rinkelen. Met de hoorn aan zijn oor, krabbelde Patrick snel wat gegevens op een blocnote, want tijd om nieuwe reserveringen in te voeren had hij niet. Intussen was de rij voor de receptie langer geworden, waar was Mimi in hemelsnaam? Zij zou hem toch assisteren vanochtend? Wanhopig wierp hij een blik in de bar annex lobby, ook daar was het druk.

Een enkele rode pluchen barkruk was nog vrij, de fauteuils en de bank waren bezet. Het licht dat door de twee hoge ramen

naar binnen viel, werd getemperd door de zware fluwelen gordijnen aan weerszijden van de ruiten. Patrick zag Mo heen en weer rennen met dienbladen, terwijl Imene achter de bar de ene na de andere espresso of latte macchiato maakte, glaasjes water of frisdrank inschonk en taartjes op schoteltjes liet glijden. Elke keer als Patrick Mo in het vizier kreeg, maakte zijn hart een huppeltje. Vanaf de eerste dag dat hij zijn entree had gemaakt in Happiness was hij verliefd op hem geworden.

Mohammed was net zo knap als zijn tweelingbroer Omar; zwart golvend haar, donkere ogen omlijst door lange wimpers, een goed geproportioneerde rechte neus, volle lippen en een atletisch lichaam. Hij was alleen iets kleiner en niet geheel onbelangrijk: hij viel net als Patrick op mannen. In tegenstelling tot Omar, die een hartstochtelijke affaire had gehad met Lana. O, wat was die gek geweest op haar en wat een drama was het toen ze het had uitgemaakt.

Patrick herinnerde zich nog goed het krankzinnige oudejaarsfeest. Omar, diep ongelukkig door de breuk met Lana, had het op een zuipen gezet en probeerde haar in al zijn wanhoop te kussen. Op dat moment was Julien vanuit het niets Happiness binnengewandeld en even later ook zijn ex-minnares Cathérine, die meteen om zijn nek ging hangen, waarop Lana woest was weggerend. Tot slot maakte ene Philippe Blanchard zijn entree om Cathérine ten huwelijk te vragen. Het eind van het liedje was dat Julien, Cathérine en Philippe met elkaar slaags raakten en ze alle drie op de grond belandden voor de voeten van Omar, die leunend tegen de receptie onbedaarlijk zat te snikken van liefdesverdriet. Xavier Blanchard, de vader van Philippe, was samen met zijn echtgenote ook naar Happiness gekomen en voornemens geweest het hotel te kopen van de Bloemetjes. Eigenaren Jan en Mimi Bloem hadden al afscheid genomen en ze verheugden zich op hun pensioen, maar na die avond vol van pijnlijke misverstanden hadden